

Kancelarii Głównej i Inspektora Generalnego podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych urzędów zagranicznych”.

W końcu § 4 dodaje się nowy ustęp treści następującej: „Inspektor Generalny podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych urzędów zagranicznych sprawuje nadzór nad działalnością administracyjno-finansową i gospodarczą placówek dyplomatycznych i konsularnych”.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Zagranicznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

117.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 31 stycznia 1925 r.

o przekazaniu wojewodom: nowogródzkiemu, poleskiemu, wołyńskiemu, Delegatowi Rządu w Wilnie na powierzonym im obszarze oraz wojewodzie białostockiemu w odniesieniu do terenu powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego oraz gmin wiejskich: masiewskiej, suchopolskiej i białowieskiej niektórych uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie wykonywania nadzoru nad działalnością związków komunalnych.

Na podstawie art. 7 i 9 ustawy tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. P. P. P. № 65, poz. 395) zarządza się co następuje:

§ 1. Wojewodom: nowogródzkiemu, poleskiemu, wołyńskiemu, Delegatowi Rządu w Wilnie na powierzonym im obszarze oraz wojewodzie białostockiemu na obszarze powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego oraz gmin wiejskich: masiewskiej, suchopolskiej i białowieskiej przekazuje się następujące uprawnienia, zastrzeżone dotąd Ministrowi Spraw Wewnętrznych:

1) sprawowanie nadzoru państwowego w I-szej instancji nad działalnością powiatowych związków komunalnych z zastrzeżeniem nadal kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych:

- prawa rozwiązywania sejmików i wydziałów powiatowych,
- prawa zatwierdzania uchwał sejmików w sprawie nabywania i pozbywania nieruchomości oraz lokaty kapitałów,
- prawa zatwierdzania statutów związków specjalnych;

2) wykonywanie nadzoru w ostatniej instancji nad działalnością gmin wiejskich i miast niewydziałonych z zastrzeżeniem nadal kompetencji Ministra

Spraw Wewnętrznych prawa zarządzenia wyborów do rad miejskich na podstawie art. 1 zarządzenia b. Komisarza Generalnego Z. W. z dnia 25 czerwca 1919 r., ustanawiającego regulamin wyborów do tymczasowych rad miejskich (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 7, poz. 48), w tych miastach, które się rządzą tymczasową ustawą miejską, wydaną przez Komisarza Generalnego z dn. 27 czerwca 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. № 7, poz. 46).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

118.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 6 lutego 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego na skutek opcji w myśl Traktatu Pokoju między Mocarstwami Sprzymierzonymi i Stowarzyszonemi i Austrią podpisanego w St.-Germain-en-Laye 10 września 1919 r. (Dz. U. R. P. № 17, poz. 114).

Na zasadzie art. 2, p. 3 i art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44) zarządza się co następuje:

§ 1. Byli obywatele b. Cesarstwa Austriackiego, którzy na podstawie prawa swojszczyzny uzyskali obywatelstwo jednego z państw, jakie powstały na terytorjum dawnego Cesarstwa Austriackiego z wyłączeniem obywatelstwa polskiego mogą w ciągu roku po wejściu w życie Traktatu t. j. do dnia 22 sierpnia 1925 r. optować na rzecz obywatelstwa polskiego jeśli przed nabyciem prawa swojszczyzny na terytorjum jednego z pomienionych Państw posiadali prawo w jednej z gmin, leżącej na obszarze wchodzącym obecnie w skład Państwa Polskiego (Art. 78 Traktatu).

§ 2. Osoby narodowości polskiej, posiadające prawo swojszczyzny na obszarze stanowiącym część dawnego Cesarstwa Austriackiego, z wyłączeniem terytorjum należącego obecnie do Państwa Polskiego mogą w ciągu sześciu miesięcy po wejściu w życie Traktatu t. j. do dnia 22 lutego 1925 roku dokonać wyboru na rzecz obywatelstwa polskiego (Art. 80 Traktatu).

§ 3. Prawo wyboru (opcji) służy wszystkim osobom bez różnicy płci, które ukończyły z dniem 22 sierpnia 1924 r. 18 lat życia.

Opcja męża rozciąga się na żonę, opcja rodziców względnie opiekunów na dzieci do 18 roku życia.

§ 4. Do przyjmowania opcji powołane są:

- a) w Polsce: właściwe władze administracyjne I instancji,
- b) zagranicą: polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulaty.

O kompetencji miejscowej rozstrzyga miejsce stałego pobytu.

§ 5. Kto pragnie skorzystać z prawa opcji winien złożyć władzy wskazanej w § 4 odpowiednie oświadczenie ustnie (protokólnie) lub na piśmie, do którego dołączyć należy metrykę urodzenia względnie chrztu osoby optującej, dowód dotychczasowej, a w przypadku opcji na podstawie prawa swojszczyzny (§ 1) — także i poprzedniej swojszczyzny.

Jeśli opcja rozciąga się na inne osoby, należy przedstawić także metryki urodzenia względnie chrztu tych osób, a dla żony metrykę ślubu.

Osoby, optujące na podstawie przynależności do narodowości polskiej (§ 2), winny wykazać, że są narodowości polskiej.

§ 6. Władza odbierająca oświadczenie winna potwierdzić odbiór tegoż na piśmie, ustalić tożsamość osoby optującej, sprawdzić podane dane i załączniki, ewentualnie zażądać uzupełnienia tychże i skierować sprawę wraz z własną opinią do władzy wymienionej w następnym paragrafie.

§ 7. Orzeczenie co do prawności opcji należy w każdym przypadku do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które w razie przyjęcia opcji wydaje osobie optującej odpowiednie poświadczenie, w razie zaś przeciwnym—decyzję odmowną.

§ 8. Opcja prawnie dokonana powoduje z dniem jej dokonania utratę obywatelstwa dotychczasowego i nabycie obywatelstwa polskiego.

§ 9. Tracą obywatelstwo polskie osoby, które nabyły to obywatelstwo na podstawie prawa swojszczyzny na obszarze Państwa Polskiego, stanowiące poprzednio część składową b. Cesarstwa Austriackiego, jeśli w myśl art. 78 i 80 Traktatu dokonały prawa opcji na rzecz obywatelstwa jednego z Państw powstałych na terytorjum b. Cesarstwa Austriackiego.

§ 10. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają w niczem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 10, poz. 58) którym unormowano sprawę nabycia i utraty obywatelstwa polskiego przez byłych obywateli b. Cesarstwa Austriackiego, mających prawo swojszczyzny lub stałe miejsce zamieszkania na obszarze Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

119.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 1 lutego 1925 r.

w sprawie zmiany opłaty pocztowej za listy zwykłe w obrocie między Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem.

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. № 58, poz. 584) zarządza się co następuje:

§ 1. W pozycji I taryfy pocztowej, dołączonej do rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 kwietnia 1924 r. w sprawie ustalenia taryf pocztowych, telegraficznych i telefonicznych w walucie złotowej (Dz. U. R. P. № 37, poz. 397) skreśla się w kolumnie 2-giej słowa: „do W. M. Gdańska do wagi 20 gr., ponad 20 gr. do 250 gr.”, w kolumnie 3-ciej: cyfry „18, 36”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

120.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 lutego 1925 r.

w sprawie wpłacania zaliczeń na pokrycie opłat z odpraw celnych.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, stale trudniące się sprowadzaniem towarów z zagranicy lub wywozem tychże zagranicę mogą zgóry wpłacać zaliczenia na pokrycie opłat, które będą przypadają od towarów zarówno przy przywozie jak i przy wywozie.

§ 2. Osoby, chcące wpłacać zaliczenia winny złożyć podanie do właściwej dyrekcji cel, która jest uprawniona zarządzić otwarcie im w urzędzie celnym imiennego konta zaliczeniowego.

§ 3. Z konta zaliczeniowego mogą być odpisywane wszelkie opłaty, przypadające według deklaracji celnych względnie kwitów celnych.

§ 4. Zaliczenia mogą być wpłacane do kas urzędów celnych, do kas skarbowych oraz do oddziałów Banku Polskiego.

§ 5. Zaliczenia mogą być wpłacane do kas urzędów celnych raz dziennie. Powtórna wpłata może nastąpić tylko w wypadkach wyjątkowych za zgodą kierownika urzędu celnego.